

Corcó ja existia en el S. VIII i potser ja en temps romans, si bé el lloc hauria «estat destruït per la revol- ta d'Aizon».

Com a indicatiu cita el Sr. Plans i Rosés un antic to- pònim *Corgolone*, que pogué ser bastant veí i no idèn- tic, car solament em consta per una venda, a. 953: «in comitatu Ausona, in terminio de Kabraria, in vila *Corgolone*» (en els docs. de St. Benet de Bages que em comunicaren els Drs. Junyent i Pladevall); és clar que els dominis de Cabrera, dins el comtat d'Ausona s'estenien lluny, i és possible que aquest NL fos prop de L'Esquirol, i fins que coincidís amb la situació de *Corcó*; segons el Sr. Plans el Dr. Junyent havia trobat una forma *Corcolone*, i fins una parr. o *villa Corcolione* en docs. de 1079, 1082 i 1149; i diu ¹⁵ que ell mateix ha trobat altres mencions d'aquest nom en pergamins d'antigues cases pairals de L'Esquirol.

Deixem aquestes afirmacions com les dona ell: no consta, però tampoc hi ha raó per dubtar de l'existèn- cia d'aquest lloc en forma semblant en aquelles dates. ²⁰ El que en tot cas em sembla segur és que tant *Corcó* (*corcon*), com *Corgolon* (i fins el reportat *Corcol(i)one*) vénen de les dues variants conegudes del nom del corc dels cereals. El qual quedà establert com a re- líquia pre-romana KORGU/KORKON (> cat. *corc*, cast. ²⁵ dial. *corcón*, *corcoma*, *carc*), en l'article *corcar* del *DECat* II, 928-931; si bé encreuat localment amb el seu sinònim CURCULIO, -ONIS.⁴ Les dues variants *Cor- cón* i *Corgolon* es poden haver aplicat a un mateix lloc, o a dos de veïns, d'una zona que en algun moment estigué afectada per aquest paràsit dels cereals; o inventat per interessats que en feien córrer la brama.

Aplicació toponímica que es degué repetir en bastants llocs: *El Corcó*, pda. rural del te. de Fontanars ³⁵ (Ontinyent, xxxi, 122.11); *Son Corcó*, possessió vella i extensa del te. mall. de Consell avui repartida entre Son Corcó Vell i S. C. Nou (xl, 34.17, 19; Masc. 18C3), i ja en el mapa Despuig, c. 1700. «A *Corcó*» veïnat te. Linyola; i potser també a Les Garrigues, ⁴⁰ d'on crec propi el cogn. *Curcó* (a Juneda, a. 1820, *BABL* xvi, 292), i *Corcoll* cogn. (1381, a Cast. Pna., *BSCC* v, 400) i a 4 pobles de l'Empordà (*AlcM*). Altra variant *El Corcot* pda. rural en te. d'Alcúdia de Cres- pins (xxxii, 66.5); *Lloma de Corcot* te. de Canals ⁴⁵ (xxxii, 88.1). Barranc dels *Corcons* en el te. de Cre- villent, prop del límit amb Asp, que continua amb el nom de Barranc Fort fins a l'Est de la vila (mapa Lledó-Davó).

¹ A les aplicacions homònimes en noms propis, po- drien afegir encara: *Fossa de l'Esquirol*, clotada te. Navès (xxxviii, 146.17); *Font dels Esquirols*, te. Vallcebre (xxxvii, 102.22); *Font de la 'Scuriola*, te. Forcall (xxvii, 198.11). Cogn. *Esquirol* recollit a 11 pobles del Princ. des dels Pirineus fins a Gan- ⁵⁵ desa, Alforja i Vinebre (xiii, 62.23, *AlcM*, Jassans).

² Que informa en nota que l'església era en un mas del terme municipal, i després traslladada a *L'Esqui- rol*. — ³ Està ben aclarit l'origen real de VILA-SE- TRÚ, com un de tants compostos de *Vila-* amb un ⁶⁰

NP germànic: SIGITRUD (Först. 1323), compost dels elements SIGI- (fecundíssim) i -DRUD (173 noms en Först.), que sovint apareix ensordit germànicament com -TRUD: també en molts NPP cat. medievals: *Ar- trud*, *Rotrud*, i *Gisal-* o *Wisal-trud* (E.T.C. I, 58). De *Vila-setrú* (que ell grafia -*ctrú*) ja n'hi hauria un testimoni, en l'any 906 (no comprovat) segons Pladevall, p. 70, n. 10. Els medievals que em consten són tots amb *S-*. Inequívocs etimològicament: 1233: «Sti Stephani de *Villasegetrudis*» (Candi, *Mi. Hi. Cat.* II, 383); 1250: «parrochia Sti. Steph. de *Villasegetrude*» (id., ib. II, 385). Més contret: 1148: «par. Sti. Steph. de *Villsetrudis*» cit. junt amb Manlleu (Albon, *Cart. du Temple*, p. 313). S. XII, llistes parroquials, p.p. Pladevall, n.º 34: *Villasetrud*, docs. I i II, *Villa Setrudis*, doc. III. 1193: *Villesetrudis* (MiretS, *TemplH.*, 338). 1221: Bg. de *Villa Septrut* (compr. en el facs., *BABL* VIII, 144): grafia ultracorrecta per infl. de SEPTEM (> cat. *set*). 1332: *Vilasatru*, i 1333: *Vilasatruc* (Junyent, *Misc. Griera* I, 381, 85). 1478: *Villacetrum* (Reig Vdll., *Monogr. de Cat.* II, 240), lect. err. per -*truu*. — ⁴ La grafia *Corcolion* (o altra en -*lion*), que no tinc comprovades, no cal que hagin tingut existència viva —potser sí— car poden ser llati- nitzacions d'escriba (pel ll. CURCULIO).

CORCOIX

Partida del terme de Sueca (xxxii, 21.20). Deu ser el mateix lloc que el

Rabal Alcorcoix, citat pel *Repartiment*, l'any 1258, en el terme de Cullera.

Lloma de Corcot, partida del terme de Canals (C. de Xàtiva) (xxxii, 30.27). Potser idèntic a

El Corcot, recollit a Alcúdia de Crespins, termes limítrofs (xxxii, 58.20).

ETIM. Poden donar una base per a l'etim. d'aquests NLL els mots àr.-moss. *qurqúš* «cartilage du nez, de l'oreille», que pot haver pres el sentit d'«envà» i ser- viria com a base semàntica d'un topònim; o bé el verb onomatopèic *qarqaš* «croquer, craquer», que en topo- nímia podia donar el sentit d'índret erosionat, de ter- ra rompuda, també congruent semànticament com a ètimon dels NLL documentats. En el fons tot és u, arrel onomatopèica (Dozy, *Suppl.* II, 336; i Simonet). J. F. C.

Corcot, V. *Corcó* *Corgoló*, V. *Corcó* *Coriedo*, V. *Colieto* *Cornadó* (-*ador* és grafia infundada), V. *Cor- nat*

CORNASSES

Riu des (o *de les*) *Cornasses*, en el terme de Llessui (Pallars Sobirà), documentat en *Spill de Castellbò* a. 1518.

És el mot local pallarès *cornàs* 'espècie de balma, generalment petita' (*DECat* II, 938b11-32). En el Pal- lars *les* i *es* són formes de l'art. masculí tant com del femení.